

Sygn. akt V CSK 558/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa W. L.

przeciwko R. G.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda W. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt V ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W związku z zarzutem naruszenia prawa procesowego opartym na przepisie art. 233 § 1 k.p.c. należy zaznaczyć, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna nie może być oparta na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. określającego kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76, z dnia 24 listopada 2005 r., IV CSK 241/05 nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ., z dnia 8 października 2009 r., II CSK 222/09, nie publ.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Występowania istotnych zagadnień prawnych skarżący upatruje w konieczności wyjaśnienia: 1) czy w ramach kompetencji przysługujących współwłaścicielom zgodnie z art. 199-201 k.c., mieści się wzajemne informowanie przez współwłaścicieli o działaniach osób trzecich, niezwiązanych bezpośrednio z korzystaniem z nieruchomości wspólnej; 2) czy przepisy regulujące stosunki między współwłaścicielami (w szczególności art. 199-201 k.c.) mogą stanowić podstawę wyłączenia bezprawności naruszenia dóbr osobistych osób trzecich, dokonanego w korespondencji między współwłaścicielami.

Według ugruntowanego orzecnictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II Z 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że pozwany R. G. kierując, wskazane w zarzutach kasacyjnych, pismo z dnia 2 sierpnia 2010 r. do podmiotu reprezentującego właściciela wynajmowanego powodowi lokalu, z którym związany

był udział w nieruchomości wspólnej, choć był członkiem tej wspólnoty lokalowej - jako właściciel jednego z lokali, to występował w charakterze zarządcy tej nieruchomości w ramach tzw. małej wspólnoty, wybranym uchwałą jej członków. Taki charakter działania pozwanego wynika z powołania się w tym piśmie na Wspólnotę Lokalową „P.”, ze wskazania pozwanego jako zarządy oraz zaopatrzenie go pieczęcią firmową pozwanego (k. 66). Zatem już z tego względu powołane przepisy art. 199-201 k.c. nie odzwierciedlają podstawy prawnej działania zarządcy rzeczy wspólnej.

Ponadto przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą mieć związek z podniesionymi w skardze kasacyjnej zarzutami wypełniającymi poszczególne podstawy skargi, które określają granice rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy, gdy tymczasem skarżący w podstawach skargi nie podnosi zarzutu naruszenia art. 199-201 k.c., na gruncie których konstruuje zagadnienia prawne.

Zastosowanie art. 24 k.c. wymaga jednoznacznego stwierdzenia, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, a dopiero następnie dokonania oceny, czy naruszenie było spowodowane działaniem bezprawnym (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., I CSK 245/16, nie publ. i powołane w uzasadnieniu orzecznictwo). Pozwany działał w ramach swoich kompetencji jako zarządca nieruchomości wspólnej, a informacje zawarte we wskazanym zarzutach piśmie co do braku zgody wspólnoty lokalowej na roboty powoda ingerujące w nieruchomość wspólną, braku pozwolenia budowlanego na wykonywane prace, czy wyburzeniu przez powoda ścianek działowych, były zgodne z faktycznym stanem rzeczy, na co zwrócił uwagę Sąd drugiej instancji, jak również Sąd Apelacyjny dokonał szczegółowej oceny pozostałych stwierdzeń pozwanego zawartych w tym piśmie, w kontekście wyłączenia przesłanki bezprawności.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

I.n